09/02/2019

Το θαύμα που βίωσε ο Μητροπολίτης Χονγκ Κονγκ κ. Νεκτάριος

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χονγκ Κονγκ κ. Νεκτάριος μας αφηγείται ένα πραγματικό περιστατικό που δείχνει πως, «ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις.» Εφ. 6,12

Ο Ναός του Αγίου Λουκά είχε φορέσει τα γιορτινά του εκείνη την ημέρα. Τρείς νέοι άνδρες, μετά από πολύμηνη κατήχηση, ήταν έτοιμοι για το ιερό Μυστήριο της Βαπτίσεως και την είσοδό τους στην Εκκλησία του Χριστού.

Ξεκίνησα την ακολουθία της κατηχήσεως. Στην πρώτη ευχή του εξορκισμού ο ένας από τους νεαρούς άρχισε να βήχει με ένα τρόπο περίεργο. Αρχίζω να διαβάζω την δεύτερη ευχή του εξορκισμού και ο βήχας του νεαρού γίνεται μούγκρισμα. Γονατίζει. Σκύβει το κεφάλι στο έδαφος.

Ένας από τους πιστούς με πλησιάζει. Μου δείχνει τον νεαρό και προτείνει να σταματήσω την Ακολουθία.

«Κάτι σοβαρό του συμβαίνει», μου λέγει.

Του κάνω νόημα πως δεν θα σταματήσω. Δεν θέλω να του πω ότι γνωρίζω τι

συμβαίνει. Δεν θέλω να τους τρομάξω.

Ο νεαρός είχε ασχοληθεί ενεργά με πρακτικές της Νέας Εποχής. Με επικλήσεις πνευμάτων και τέτοια σχετικά. Είχε φθάσει σε επίπεδο να συνδιαλέγεται με τα πνεύματα που επικαλείτο. Κάποια στιγμή, όμως, συνειδητοποίησε πως η επαφή του με αυτά τα πνεύματα του δημιουργούσε σοβαρά πνευματικά και σωματικά προβλήματα. Ένιωθε μέσα στο σώμα του μια σκοτεινή δύναμη να τον κυριεύει και να τον συνθλίβει.
Προσπάθησε να βρει θεραπεία σε φημισμένους ψυχοθεραπευτές. Στη συνέχεια πλησίασε ένα φημισμένο Προτεστάντη Πάστορα. Εκείνος του έκανε κάποιους εξορκισμούς. Η κατάσταση δεν βελτιωνόταν. Και τότε ο Πάστορας του είπε: «Εγώ αυτό μπορώ να σου κάνω. Αν θέλεις κάτι περισσότερο πήγαινε στους Ορθοδόξους».
Δεν είχε ξανακούσει για την Ορθόδοξη Εκκλησία. Ρώτησε για πληροφορίες και μια Κυριακή ήρθε στον ναό του Αγίου Λουκά και παρακολούθησε την Λειτουργία. Για πρώτη φορά ένιωσε κάτι διαφορετικό να συμβαίνει μέσα του. Ένα αίσθημα πρωτόγνωρο. Με πλησίασε. Μου διηγήθηκε την ιστορία του. Και από εκείνη την ημέρα όχι μόνο εντάχθηκε στο πολύμηνο πρόγραμμα κατηχήσεως αλλά ερχόταν ανελλειπώς σε όλες τις ακολουθίες οι οποίες ετελούντο στο Ναό.
Σήμερα ήρθε η ευλογημένη στιγμή γι᾽ αυτόν νά δεχθεί το άγιο βάπτισμα. Και τώρα, την ιερή ώρα των εξορκιστικών προσευχών, αυτός δίνει τον δικό του αγώνα. Κυριολεκτικά παλεύει.
Οι ευχές τελειώνουν. Ήρθε η ώρα της αποτάξεως του Σατανά.

«Αποτάσση τω Σατανά;», ρωτώ.

Οι κατηχούμενοι με την σειρά τους απαντούν. Ο νεαρός, ακόμα γονατιστός, απαντά με σβηστή και τρεμάμενη φωνή: «Ἀποτάσσομαι».

Προχωρώ στις ερωτήσεις της Συντάξεως με το Χριστό. Το ίδιο σκηνικό. Αλλά τώρα, την ώρα που απαγγέλλουν το Σύμβολο της Πίστεως, ο νεαρός σηκώνεται δειλά δειλά. Σταμάτησε να βήχει και να μουγκρίζει. Το πρόσωπό του όμως παραμένει κάτωχρο.
Ἡ Ἀκολουθία της Βαπτίσεως συνεχίσθηκε χωρίς άλλα απρόοπτα. Στο τέλος οι τρείς νεοφώτιστοι κοινώνησαν για πρώτη φορά το Σώμα και το Αίμα του Θεανθρώπου. Οι πιστοί σπεύδουν με χαρά να τους ευχηθούν. Ο νεαρός παραμένει σιωπηλός, κάτωχρος αλλά ήρεμος.
Την επομένη, ο νεοφώτιστος πλέον νεαρός άνδρας ήρθε να με επισκεφθεί στο Γραφείο.
«Θέλω να σας μιλήσω για εχθές», μου λέγει.
«Ευχαρίστως», του απαντώ. «Σε ακούω».

Μου διηγείται τι του συνέβη την ώρα της κατηχήσεως. Άκουγε μέσα του δεκάδες

φωνές να ουρλιάζουν. Ένιωσε κάποιες σκοτεινές παρουσίες να παλεύουν. Ένιωσε να πνίγεται. Την ώρα της Σύνταξης έβλεπε τα σκοτεινά πνεύματα να φεύγουν σαν καπνός μέσα από το σώμα του. Οι φωνές και η αίσθηση του πνιγμού σταμάτησαν. Ηρέμησε.

Το βράδυ λίγο πριν κοιμηθεί μια σκοτεινή παρουσία μπήκε στο δωμάτιό του. Το σκοτεινό πνεύμα τον ρώτησε: «Γιατί μας έδιωξες; Γιατί;»

Τον παρακολουθούσα χωρίς να μιλώ. Συνέχισε την διήγηση.

«Έκαμα το σταυρό μου και το σκοτεινό πνεύμα εξαφανίσθηκε. Πάτερ, αλήθεια σας λέγω. Ήταν η πρώτη φορά που δεν ένιωσα φόβο. Μάλλον το αντίθετο. Ήταν η πρώτη φορά που ἐνιωσα πως το σκοτεινό πνεύμα είχε κυριευθεί από φόβο.»

Δεν μίλησα. Τον σταύρωσα. Τον αγκάλιασα και δακρυσμένος ψέλλισα: «Ευλογητός ο Θεός, ο πάντας ανθρώπους θέλων σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Ἀμήν».

Πηγή: Περιοδικό » Πάντα τα Έθνη»